

In dankbare herinnering aan

Pastoor J. J. G. Frankort

(pater Titus, karmeliet)

32 jaar missionaris in Brazilië (1949 - 1981)

15 jaar pastoor in Rimborg (1982 - 1997)

Joseph Jacobus Gerardus Frankort werd in Brunssum geboren op 6 december 1921 en overleed, na een noodlottig ongeval, in Waubach op 17 juli 1998.

Hij werd op 23 juli, na een plechtige uitvaartmis in de parochiekerk van de H. Drieuldigheid te Rimborg, begraven op het parochiële kerkhof aldaar.

*"Blijf bij mij, bij mij, Jezus zoet:
Uw bijzijn maakt mij alles goed."*

(Z. Titus Brandsma † 1942)

Het schokkende bericht van de plotse en tragische dood van pastoor Frankort ging diezelfde dag nog als een lopend vuurtje door Rimborg. Een noodlottig ongeval, na de boodschappen in de winkel, kostte hem het leven. Toch mogen wij nu met dankbaarheid terugkijken op een zeer werkzaam en actief leven in dienst van O.L. Heer.

Van kindsbeen af wilde de jonge slagerszoon al priester worden. Via de Karmelieten in Merkelbeek werd hij missionaris in Brazilië.

Hij ontving als kloosternaam "Titus", want tijdens de oorlog was de karmeliet pater Titus Brandsma een boegbeeld van dapperheid en heiligheid. De missie verteerde het leven van pater Frankort.

Hij voelde zich thuis tussen de gewone en arme mensen, die ongekunsteld en ongemaakt waren, maar levensrecht en blij met kleine dingen.

Toen hij na zijn val bij herstelwerkzaamheden aan het kerkdak in Brazilië noodgedwongen terug kwam naar Nederland, bleven zijn hart en ziel er als het ware achter. Hij praatte over niets liever dan over Brazilië. Hij ging vaker op bezoek in zijn oude missie, maar kreeg geen verblijfsvergunning meer. Zelfs een half jaar geleden nog, na zijn vertrek uit Rimborg, reisde hij met grote vreugde naar zijn vrienden in de missie.

Dit alles neemt niet weg dat hij ook in Rimborg zeer geliefd werd. In het begin moest hij echt wennen aan de Nederlandse Kerksituatie. Hij stond ervan versteld dat hij salaris kreeg! Hij hield van gezelschap en het onder de mensen zijn. Zo werd hij een vertrouwde en vanzelfsprekende aanwezige in de Rimborgse gemeenschap, die hem op handen droeg. Hij was graag gezien door alle verenigingen en kwam trouw op school bij de leerkrachten en de kinderen. Iedereen hielp hem. Want hij was en bleef "onze pastoor".

Toen hij op rust moest naar het zorgcentrum Heereveld, omdat zijn gezondheid hem in de steek liet, vond hij het heel erg Rimborg te moeten verlaten. Toch bleef hij naar de feesten komen in Rimborg, tot zelfs 10 juli jl. om het H. Vormsel bij te wonen.

Trouw kwamen elke woensdagmiddag zijn zus en schoonzus hem bezoeken. Hij begon nu pas een beetje te wennen in het Heereveld, maar plots is hij weggeroepen uit deze wereld. Moge deze priester, karmeliet en missionaris, nu voor ons ten beste spreken bij God, in de gemeenschap van alle heiligen.

Wij danken u van harte voor uw gebed en medeleven bij dit plotse overlijden en bij zijn begrafenis.

De familie Frankort en de paters Karmelieten.